

عنوان مقاله:

ارزیابی توان اکولوژیک استقرار و احداث سکونتگاه های جدید انسانی به منظور کاهش اثرات محیط زیستی (مطالعه موردی: استان سیستان و بلوچستان)

محل انتشار:

چهارمین کنفرانس بین المللی برنامه ریزی و مدیریت محیط زیست (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

عباس علیپور - استادیار جغرافیای سیاسی دانشگاه امام حسین (ع)، ایران

سیدمصطفی هاشمی - دانشجوی دکتری تخصصی جغرافیای سیاسی و ژئوپلیتیک دانشگاه آزاد اسلامی، واحد علوم و تحقیقات تهران، ایران

وحید امینی پارسا - دانشجوی دکتری گروه برنامه ریزی محیط زیست، دانشگاه تهران، ایران

روح الله لک زهی مقدم - دانشجوی کارشناسی ارشد گروه برنامه ریزی محیط زیست، دانشگاه تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در اقصی نقاط دنیا شهرهایی با اهداف مختلف احداث شدند که آن ها را می توان شهرهای جدید نامید شود؛ اما مکان یابی اکثر این شهرهای جدید فاقد هرگونه توجیه لازم محیط زیستی بوده و پیامدهای منفی به بار آورده است. لذا آمایش سرزمین و ارزیابی توان برای احداث شهرهای جدید ضروری به نظر می رسد. روش تحقیق این پژوهش، توصیفی تحلیلی است. در این پژوهش، ابتدا مبانی نظری تحقیق از طریق مطالعات اسنادی صورت پذیرفت. در ادامه به منظور تعیین پهنه های مناسب استقرار سکونتگاه ها، معیارهای محیط زیستی احداث سکونتگاه های جدید براساس نظرات کارشناسان و بررسی پژوهش های قبلی صورت گرفته، تعیین گردید. سپس به کمک 15 نفر از اعضای هیئت علمی و کارشناسان متخصص که در حوزه ی برنامه ریزی محیط زیست تخصص داشته اند، مقایسات زوجی معیارها صورت پذیرفته است. همچنین پس از انجام مقایسات زوجی، نقشه های عوامل موثر در مکان یابی شهرهای جدید در محیط Idrisi استانداردسازی شده و در محیط GIS، وزن هرکدام از این معیارهای موثر در لایه های موردنظر تأثیر داده شده و نقشه ها ترکیب شدند تا مکان های مناسب احداث شهر جدید برای استان سیستان و بلوچستان مشخص گردد. معیارهای مورد استفاده در این پژوهش شامل: فیزیوگرافی، اقلیم، زمین شناسی، خاک، هیدرولوژی، پوشش گیاهی، مناطق حفاظت شده، راه-های ارتباطی، مراکز جمعیتی، کاربری و مراکز جمعیتی هستند؛ و در نهایت نتایج نشان می دهد که 78/14 و 7/21 درصد از کل استان سیستان و بلوچستان به ترتیب دارای توان بسیار نامناسب و نامناسب برای استقرار سکونتگاه های جدید می باشند. 32/30 درصد دارای توان متوسط و 99/23 درصد دارای توان مناسب و تنها 19/9 درصد از پهنه های استان سیستان و بلوچستان دارای توان بسیار مناسب برای استقرار سکونتگاه های جدید می باشند

کلمات کلیدی:

برنامه ریزی سرزمین 1 ارزیابی توان ، معیارهای محیط زیستی ، توسعه پایدار

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/589995>

